

tornant a la TERRA

Hola, em dic Mae i tinc 12 anys. Us vaig a explicar una història molt curiosa que em va passar quan era més petita.

Eren les 9:30 de la nit i el meu pare m'estava acompanyant a la meva habitació a llegir-me un conte, com cada nit. La meva habitació tenia les parets folrades amb dissenys estel·lars. Del sostre penjaven planetes de porexpan que havia fet de més petita. La meva làmpada a la tauleta de nit era una lluna. A les parets hi havia petits adhesius de goma i al apagar les llums, s'il·luminaven. Inclús la meva catifa era rodona i tenia l'aspecte del planeta terra. La meva habitació sempre ha estat decorada així ja que els meus pares eren astronautes i són uns apassionats de l'astronomia i els secrets de l'univers. Des de ben petita m'han estat ensenyant milers de curiositats sobre l'espai. També sempre he estat envoltada de materials astronòmics com eines de fabricació de coets, milers de telescopis, miradors... etc. A sobre, de petita vivíem en una zona molt apartada de la ciutat, així que podíem veure fàcilment les estrelles per la nit sense cap dificultat. És aquesta la raó de que m'agradi tant aquest tema i tingui tants coneixements sobre ell.

Una vegada els dos vam entrar a la meva habitació, el pare va triar un dels tants llibre que hi havia al prestatge davant l'armari, mentre jo m'estirava i em tapava al llit. Els llençols freds i fins em refrescaven la pell quan feia calor a l'estiu, com aquell dia. A continuació el pare es va asseure a un cantó del llit i va pronunciar suaument el títol del conte triat; Una volta a l'espai amb el conill Leo. Tot i que ja m'havia llegit els mil i un llibres que la meva

petita prestatgeria blava guardava, aquell conte no em sonava de res. Es per això que vaig prestar atenció a cada una de les paraules que deia el pare mentre em llegia el conte. Però una petita distracció em va portar la son. La lluna va aparèixer dins el marc de la finestra il·luminant l'habitació amb un resplendor càlid i suau.

Vaig tancar els ulls, però de sobte vaig sentir un aire fred a l'ambient. Vaig donar la cara a l'altre costat del llit per veure si així se'm passava el fred. Però al final no vaig poder aguantar i vaig voler obrir els ulls per tancar la finestra. Però al obrir-los em vaig adonar de que no em trobava al meu dormitori, estava sobre la lluna !

Al principi va ser molt divertit per mi. Vaig córrer per tot arreu, vaig saltar vaig, fer tombarelles; estava molt feliç. Mai hauria pensat que hagués pogut anar a la lluna. Sobretot perquè encara que lis demanés als meus pares milers de vegades ells em deien que era massa petita i que podria ser molt perillós per a mi. La idea de demostrar-lis al pares que podia estar a la lluna perfectament em fascinava.

Però després vaig veure que estava sola, no hi havia ningú més. Vaig pensar que mai més podria tornar a la Terra. Que mai més podria estar amb els meus pares. Que mai més podria passar moments divertits a casa.

Una estona més tard em va semblar veure una silueta sospitosa. Poc a poc es va anant fent més gran i cada vegada s'apropava més.

De sobte no va sortir un verd alien com m'imaginava. Sinó que va sortir un simpàtic conill blanc que em va dir:

-Oh! Hola, em dic Leo (si, com el signe zodiacal). Veig que ets nova aquí, necessites ajuda?

-Hola sóc la Mae. No sé com he pogut arribar fins aquí. El meu pare m'estava llegint un conte i... NO SÉ COM TORNAR DE NOU A LA TERRA! Necessito la teva ajuda! Siusplau digue'm com puc tornar, faré el que sigui possible! -Vaig dir jo.

-Hmm... així que el que sigui possible dius. Serà una missió llarga i una mica complicada...

-Em va advertir el conill.

-Em dona igual, faré el que sigui. -Vaig dir molt segura.

- Molt bé. Així doncs jo seré el teu guia. Seré qui t'anirà ajudant poc a poc i explicant cada cosa. Sé ón podem trobar un portal secret perquè hi puguis tornar. Per això haurem d'anar fins Saturn i baixar pel aro tobogan fins arribar a un petit portal que et portarà de volta a la Terra quan la «lluna» de Saturn il·lumini l'entrada. - em va explicar el Leo

-Ara que menciones la lluna, l'últim que recordo haver vist abans d'arribar aquí va ser el reflex de la lluna. Es així com he vingut aquí? És per la llum de la lluna? - Li vaig preguntar.

-Així és. Es així com normalment apareixen persones com tu aquí a la lluna. Abans de començar aquesta aventura, necessites un bon equipament.- Em va dir ell.

A continuació, va fer clack amb els dits i del no-res va aparèixer un casc completament rodó i transparent.

- El primer objecte imprescindible serà tindre un casc. Aquest et mantindrà l'oxigen infinitament. Des de que que van passar vèries desgràcies aquesta lluna té un camp de protecció amb oxigen ,però si surts d'aquí no hi ha. Per això és tan important portar un casc. A mi, com sóc un conill de l'espai, no em cal portar-ne un. - Em va explicar el conill.

En Leo va fer un bot i em va posar el cas d'un cop. Jo vaig dir:

-Wow, què guay! Semblo una astronauta. O potser l'Arenita de Bob Esponja!

-És veritat – Va dir ell – Ara necessitem un objecte que puguem utilitzar per transportar-nos més ràpidament d'un planeta a un altre.

-Podem utilitzar les meves sabatilles. Així podré saltar d'un lloc a un altre sense problemes.

-Téns raó!

Així doncs, en Leo va tornar a fer clack amb els dits. Però aquesta vegada semblava que no hagués passat res.

-Crec que la teva màgia no ha funcionat. - Li vaig dir- Què et sembla si ho tornes a intentar?

-Crec que t'equivoques, Mae. Salta una mica, ja veuràs el que passarà.

Jo pensava que ell s'equivocava , però li vaig fer cas i vaig fer un lleuger bot. Sense adonar-me amb aquell petit salt vaig avançar kilòmetres i kilòmetres.

-Wow, és fascinant! Gràcies a les sabatilles podem anar molt més ràpid a distàncies molt grans.- Li vaig dir meravellada mentre tornava a fer un salt.

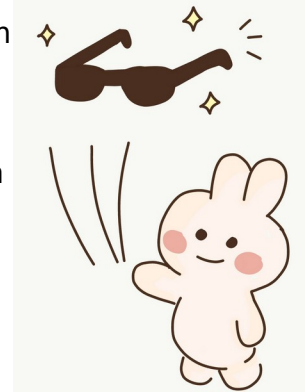
Doncs, això encara no s'ha acabat. Encara falta l'últim objecte imprescindible. - Va dir mentre tornava a fer click amb els dits- Aquestes ulleres del sol serveixen per protegir-se

dels raigs solars. Si no les portes, el sol et pot cremar les retines del ulls i et pots quedar cega.

-Ja veig, són molt importants! Quina por, les portaré sempre, no em vull quedar cega – li vaig dir una mica espantada.

Ara sí que ja estava preparada per trobar el portal juntament amb el Leo. Així que vam fer uns quants grans salts fins arribar a Mart, la nostra «primera parada»:

-Doncs ja estem aquí, Mae. Hem arribat a Mart -Va dir el conill- Aquest és el segon planeta més petit del sistema solar. El que li caracteritza més és el seu color vermell que es deu al òxid de ferro que té. A més a més, Mart té algunes similituds amb la Terra; és un planeta rocós, té muntanyes, hi ha tempestes, tornados, remolins de pols i fins i tot neu.

-Es cert que té algunes similituds amb la Terra. Però hi ha gent que diu que podríem viure a Mart. Seria possible?- Vaig preguntar.

-La veritat és que en aquests moments no. L'atmosfera de Mart és massa prima perquè hi hagi aigua en la superfície durant molt de temps. I per això ni hi podem viure. És veritat que s'ha trobat aigua congelada, però no en el seu estat sòlid.

-Com és que dius que en aquests moments no? Vols dir que en el passat va haver-hi aigua?

-Es pensa que sí. Que potser Mart havia tingut les condicions necessàries per poder donar vida al seu planeta. Que et sembla si ara anem a Júpiter?

-D'acord, anem! – vaig dir jo.

Vam seguir donant botes fins arribar al nostre destí. Pel camí ens vam trobar amb el cinturó d'asteroides (un conjunt d'asteroides i planetes nans).

-Per fi hem arribat a Júpiter! Ha sigut un camí llarg, però ha valgut la pena. Mira que gran és! - Vaig dir sorpresa.

-Si, és molt gran però està compost principalment per hidrogen i heli. Es a dir, és un planeta molt gasós. Júpiter té un fort camp magnètic i té dotzenes de satèl·lits. - em va explicar.

-És al·lucinant veure un planeta tant gran amb tantes «llunes» - Vaig dir.

-Si. Mae, ara prepara't perquè la «següent parada» serà Saturn. Es a dir, serà l'última.

-Quina pena, ja ens estàvem fent amics. A sobre m'estàs ensenyant coses molt interessants. Però també haig de tornar a casa per estar amb la meva família.-li vaig dir jo.

-A mi també em fa pena separar-me de tu ara que ens ho estàvem passant bé. -va dir ell - Però em sembla molt bé que vulguis tornar amb els teus pares. Vinga ara anem a Saturn!

-Anem! - Vaig dir energèticament.

Uns pocs minuts després ja havíem arribat al cim del planeta Saturn. El planeta era gran però no tant com les extremes dimensions de Júpiter.

-Júpiter té molts satèl·lits, però el més gran i el que més ens interessa a nosaltres és Tità. El nostre pla serà baixar pel aro tobogan fins arribar al portal secret. Segons diu la llegenda, si ho fem bé, justament Tità hauria de donar un raig de llum justament a l'entrada del portal. I quan passi tot això et podràs anar tranquil·lament de volta a la Terra. Quan tornis el temps no haurà canviat. Es a dir, serà com si res hagués passat.-em va explicar en Leo.

-D'acord, anem a fer-ho !

Tal com ho havíem planejat, vam baixar pel aro tobogan. Era un tobogan estret però relliscós. Després ens vam aturar a la porta del portal màgic i vam esperar fins que la llum de Tità aparegués.

Poc a poc una llum càlida i suau com la que va aparèixer a la meva habitació va començar a sortir com el sol a la matinada.

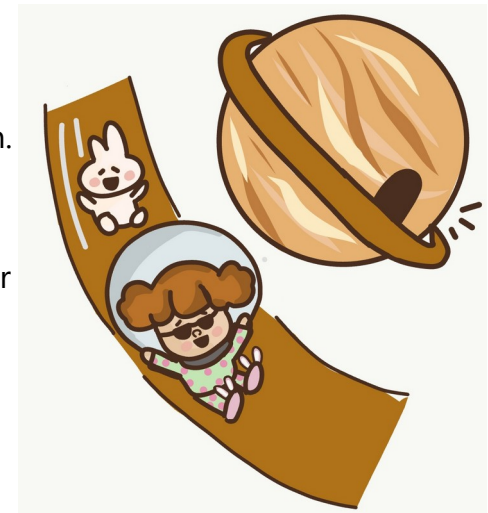
Abans que sortís completament, en Leo es va afanyar per donar-me un petit detall. Era un collar en forma del planeta Saturn. Quan me'l va donar em va dir:

-Aquest és un collar especial per tu. Es per que així puguis recordar-me per sempre i puguis explicar-li a qui vulguis aquesta aventura.

Vaig subjectar el penjoll subtilment i després vaig tancar el puny agafant el petit regal amb força. Li vaig prometre al Leo que mai oblidaria aquesta curiosa història, és per aixó que la estic explicant ara.

Però us preguntareu què va passar després, no? Doncs vaig entrar al portar acomiadant-me del meu amic, i una llum molt brillant i blanca va aparèixer de sobte. No vaig tindre un altre remei que tancar els ulls, la llum era massa potent. Una nova sensació de calidesa es va apoderar de mi. Vaig tornar a obrir els ulls i màgicament havia aparegut de nou a la meva habitació.

El pare m'estava llegint el conte d'abans. Era com si no hagués passat res. Sense pensar-ho dues vegades li vaig fer una abraçada ben forta al pare. La veritat es que ell es va quedar una mica confós. No sabia perquè de sobte li estava abraçant. Però igualment la va acceptar amb ganes. Seguidament vaig córrer fins el menjador a donar-li una altre abraçada a la mare. Va tindre la mateixa reacció que el pare, em va mirar amb ulls tendres i em va acompanyar a l'habitació dient-me que ja era molt tard.

De volta a la meva habitació em vaig recordar del penjoll que en Leo em va donar. Vaig pensar que seria impossible que continués a la meva mà. Però efectivament, com de màgia es tractés, allà estava. Vaig córrer cap a la meva finestra, havia de comprovar una cosa! Ràpidament vaig apartar les cortines per poder veure clarament la lluna. Era allà, la lluna era a allà. Però el que més em va sorprendre va ser una petita silueta de conill que em va picar l'ullet. En aquell moment vaig comprendre que tot havia estat real i amb un lleuger somriure em vaig prometre a mi mateixa recordar aquest dia per sempre, com m'havia dit en Leo..

